

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.299/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe; eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Tompa Tamás kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránti közszolgálati jogviszonnyal összefüggő közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (9. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.459/2025/8. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17.000 (tizenhétezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2020. április 1. napjától 2022. július 31. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a helységi Rendőrkapitányság (a továbbiakban: rendőrkapitányság) állományában körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot; működési körzete település¹, település² és település³ települések voltak.

[2] A felperes a perbeli időszakban a beosztásához nem tartozó [járőri, járőrszolgálati, átkísérési, kísérorőri, a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldési és rendezvénybiztosítási] szolgálati feladatokat rendszeresen ellátott, amelyekért külön ellentételezésben nem részesült. A szolgálati panaszát – amelyben a perbeli időszakra a többletfeladatok ellátásáért a rendvédelmi illetményalap 75%-ának megfelelő mértékű megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetését kérte, – az alperes vezetője a határozatszám¹ számú határozatával elutasította.

A kereset és a védírat

[3] A felperes keresetében az alperest a perbeli időszakra bruttó 695.712 forint– a rendvédelmi illetményalap 75 %-ának megfelelő – megbízási díj és annak 2021. június 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) - c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[4] Az alperes védíratában – vitatva a követelés jogalapját – elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap legfeljebb 50%-os mértékében történő megállapítását kérte.

A mintaper

[5] Az elsőfokú bíróság előtt több, mint tíz olyan per indult, amelyek jogi és ténybeli alapja jelen perrel azonos volt, ezért azok egyikét (6.K.700.002/2023.) mintaperként bírálta el, amelyre figyelemmel az eljárását a mintaper elbírálásáig felfüggesztette. A bíróság a mintaperben hozott 6.K.700.002/2023/6. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta, annak jogalapját érintő ítéleti indokolásában megállapította, hogy a felperes a körzeti megbízotti beosztásához nem tartozó, az állománytábla szerinti más munkakörbe sorolt feladatok ellátásáért – figyelemmel az alperesnél betöltetlen járőri státuszokra – a Hszt. 71. § (1) bekezdésének a) és c) pontjai alapján megbízási díjra jogosult.

[6] A Fővárosi Ítéltábla a 4.Kf.700.268/2023/5. számú ítéletével a mintaperben hozott elsőfokú ítéletet a megbízási díj összegszerűsége vonatkozó rendelkezés tekintetében hatályon kívül helyezte, és e körben az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör kapcsán rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek

konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következett okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása, azonban a megbízási díjra való jogosultság megállapítása a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján helytálló volt.

[7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott 6.K.700.132/2024/7. számú ítéletében a keresetet alaposnak találta. A megbízási díjösszezszerősége körében megállapította, hogy a felperes csapatszolgálati, járőri, járőrszolgálati, rendezvénybiztosítási, átkísérési, kísézői feladatokat is ellátott, melyek több beosztáshoz tartoznak, és amelyek ellátása a perbeli időszakban – az alperes által is elismerten – legalább a felperes által teljesített szolgálatok 50%-át érintette. Volt olyan feladat, amely a szolgálatteljesítés teljes idejét érintette, több esetben egy szolgálat alatt több, nem körzeti megbízotti feladatellátásra is sor került, melyek többletfelelősséggel jártak, többlettudást igényeltek. Ezekre tekintettel a rendvédelmi illetményalap 50-200%-ában megállapítható megbízási díj tekintetében – a törvényi minimumhoz közeli – 75%-os mérték nyilvánvalóan nem tekinthető eltúlzottnak.

[8] A Fővárosi Ítéltábla a 7.Kf.700.340/2024/5. számú ítéletével a megismételt eljárásban hozott elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A mintaper jogerős befejezését követően tett nyilatkozatok

[9] A felperes a keresetét – a mintaperben hozott ítéletre és bírói gyakorlatra hivatkozva – változatlanul fenntartotta.

[10] Az alperes továbbra is a kereset elutasítását kérte. A 7. sorszámu nyilatkozatában előadta, hogy jelen ügy a mintapertől – a felperesi kimutatások eltérése, a per irataihoz csatolt 4. sorszámu nyilatkozata, valamint a rendőrkapitányságok eltérő lakossági összetétele, társadalmi szokásai, bűnügyi fertőzöttsége, közrendvédelmi helyzete és a közterületi szolgálatot ellátó állomány létszáma miatt – mind jogi, mind ténybeli szempontból jelentősen különbözik, ezért az ügy- és tényazonossága a továbbiakban már nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[11] Az elsőfokú bíróság az alperest – késedelmi kamattal növelt – 695.712 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Az ítéletének jogalapját – a mintaper eredményét alapul véve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontját, (5) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdését és a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 21., 22. és 26. pontjait felhívva bírálta el. Az alperes 7. sorszámu nyilatkozatát figyelembe véve rögzítette, hogy a mintaper eredménye szerinti elbírálás lehetősége továbbra is fennáll. A Kp. szabályai nem teszik lehetővé, hogy az alperes a védiratban tett jogi hivatkozásait az eljárás során korlátlanul bővítse, újabb és újabb jogi hivatkozásokat felhozva a perben. Az alperes munkáltatóként – a tilalmazott feladatokat kivéve – jogszerűen utasíthatta a felperest olyan feladatok ellátására, amelyek a képzettségéhez, végzettségéhez, szakmai tapasztalatához kapcsolódtak, azonban ezen joga a felperes kinevezése szerinti beosztását nem sérthette. Amennyiben a felperes a beosztásától eltérő többletfeladatokat a beosztása mellett végezte, a többletszolgálatért díjazás jár. A munkakör kiterjesztő értelmezésével kapcsolatban hivatkozott a Kúria joggyakorlatára, miszerint jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy

másik munkakör feladatainak ellátását (Kúria Kf.II.39.247/2020/4., Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.625/2012/4.). A munkáltató csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, a munkaköri leírásba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhet be (Kúria Kf.II.39.247/2020/4.). Az alperes a védíratában maga is elismerte, hogy a felperes a perbeli időszakban a szolgálatai közel felében működési körzetén kívül többletfeladatot látott el; ami tartós és rendszeres elvonást jelent. Kiemelte, hogy a munkáltatónak a különleges jogrend sem ad lehetőséget arra, hogy a nem eseti jellegű elvonásokra és a kinevezés szerinti beosztáshoz nem tartozó feladatok ellátására díjazás nélkül kerüljön sor. A járőrözés mint a közterületen ellátott és a járőri, valamint körzeti megbízotti beosztásnak is részét képező feladat formális azonossága sem alapozza meg, hogy a felperes a járőri beosztás feladatait a beosztásához tartozó feladatként a működési körzetén kívül ellássa. A KMB Szabályzat tartalmából következően a körzeti megbízottnak a körzeten kívül teljesített rendőri feladata (ide nem értve a KMB Szabályzat 21. pontjában részletezettek szerinti, eseti jelleggel végzett szolgálatot) a szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladat-ellátásnak minősült. Utalt a Fővárosi Ítéltábla mintaperben hozott jogerős ítéletére is, miszerint a veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenysége ellentételezése alóli mentesülésre nem alkalmasak; az a körülmény, hogy a felperes a többletfeladatokat a működési körzetén kívül végezte, már önmagában megalapozza a megbízási díjra való igényét, e tekintetben annak, hogy a többletfeladatok mely beosztáshoz tartoztak, relevanciája nincs.

Hivatkozása szerint a kereset megalapozottságát a KMB Szabályzat 2022. augusztus 12-i módosítása sem kérdőjelezheti meg, amellyel összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla jogerős döntésében a jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 23. § (4) bekezdés c) pontjára és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 6. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással már részletesen kifejtette az álláspontját A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja tekintetében rögzítette, hogy a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így az e pontban foglaltak fennállása a státuszok huzamos betöltetlenségéből – további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül – okszerűen nem következik.

[12] A megbízási díj havi összegét – a kereseti kérelemnek megfelelően – a feladatellátás F/5. sorszámú mellékletben kimutatott mértékére, az alapfeladatok ellátására gyakorolt hátrányos hatására és az okozott többletteleherre figyelemmel a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában határozta meg, kiemelve, hogy a felperes a perbeli időszakban egyszerre több beosztáshoz tartozó feladatot is ellátott. A bírói gyakorlatra (Kf.700.043/2024/4.) hivatkozással megállapította, hogy a kiindulási alapot az illetményalap 125%-a kell, hogy képezze, melyre tekintettel a középértéket el nem érő, a törvényi minimum közelében lévő általa meghatározott mérték eltúlzottnak nem tekinthető.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[13] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak megváltoztatásával a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50%-ára (463.800 forint) történő leszállítását kérte. Megsértett jogszabályhelyként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 3. § (2) bekezdését, 6. §-át, 28. § (3) bekezdését, 33. § (2) bekezdését, 36. § (1) bekezdés l) pontját, 78. § (1) bekezdését, 79. § (2) bekezdés a) pontját, a Hszt. 13. § (1) bekezdését, 44. § (2) bekezdését 71.§ (1) bekezdés c) pontját, 71. § (5) bekezdését, 157. §-át

163. § (5) bekezdését a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 221. § (1) bekezdés g) pontját, 268. § (1) bekezdését, 279. § (1) bekezdését, az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdését, N) cikkét, a Rtv. 13. § (1) bekezdését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 6:48.§-át, és a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdését jelölte meg. Nézete szerint az elsőfokú bíróság a jogi érvelését, okirati bizonyítékait figyelmen kívül hagyva a felperesi valótlan tényadatokat tartalmazó kimutatást elfogadva az ítélet [4], [19], [23], [25]-[29], [32], [34], [44]-[47] bekezdéseiben téves megállapításokat tett. A mintaperrel való ügy- és tényazonosság nem állt fenn. A felperesi kimutatás ismételt ellenőrzését követően észlelte, hogy az valótlan tényadatokat tartalmazott, ezért annak a valóságnak megfelelő pontosítását indítványozta, amit azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott, ezért további okirati bizonyítékokat csatolt, és részletesen bemutatta a rendőrség közterületi állományának működését, amit az elsőfokon eljáró bíróság mellőzve, ítéletének [19] bekezdésében újabb jogi hivatkozásként értékelt. Az elsőfokú bíróság a további jogi érvelését és okirati bizonyítékait figyelmen kívül hagyva hozta meg a döntését, ezért az jogsértő. Az ítélet [4] és [43] bekezdéseiben foglaltak a Kp. 3. § (2) bekezdését sértve, valótlan tényadatokat tartalmazó felperesi kimutatás alapján kerültek megállapításra, így téves bírói mérlegelés következményei. Az ítélet [23] és [45] bekezdései – a Pp. 268. § (1) és 279. § (1) bekezdéseit sértve – iratellenesen tartalmazzák, hogy a működési körzeten kívüli feladatok ellátását nem vitatta. A felperes által többletteherként értékelt feladatok az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt – TIK ügyeleti küldésekkel, elővezetésekkel, előállításokkal összefüggő – intézkedési kötelezettsége körében keletkeztek, így az Rtv.-ből fakadó munkaköri feladatok részbeni egyezősége miatt járőri vagy egyéb beosztáshoz tartozó feladatokat nem látott el.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdésével szemben a KMB Szabályzatban szereplő felperesi működési körzet értelmezése irreleváns, az csak jogszabálysértő szűkítő értelmezésként értékelhető. Az elsőfokú bíróság a KMB Szabályzatot az Alaptörvénynél is magasabb szintre helyezte, annak ellenére, hogy a rendőri intézkedések célja az Alaptörvényben is rögzített alapvető jogok (élet, testi épség, vagyonbiztonság) védelme. Az Országos Rendőr-főkapitányság mint központi államigazgatási szerv [a kormány tagjai és az államtitkárok jogállásáról szóló 2010. évi XLIII. törvény 1. § (2) bekezdés d) pontja] vezetője a Jat. 23. § (4) bekezdés c) pontjában szabályozott jogkörénél fogva normatív utasításban szabályozhatja a vezetése, irányítása vagy a felügyelete alá tartozó szervek szervezetét és működését, valamint tevékenységét, így – az Rtv. 6. § (1) bekezdés b) pontja szerint is – normatív utasításban határozhatja meg a körzeti megbízottak feladatellátását, tevékenységi körét, azaz egyes munkaköri feladatait. A Jat. 23. §-ában foglalt közjogi szervezetszabályozó eszköz azonban a Jat. 24. § (1) bekezdése alapján jogszabállyal, így az Rtv.-vel nem állhat ellentétben. Az ítélet [28] bekezdése ügy- és tényazonosság hiányában hivatkozik a Kúria Mfv.I.10.751/2016/4. és Mfv.II.10.625/2012/4. számú eseti döntéseire, hiszen ezek nem a közrendvédelmi, hanem a bűnügyi szolgálati ághoz tartozó bűnügyi technikus, és a főnyomozók esetében járványügyi helyzethez kapcsolódó feladatok, és az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési kötelezettségek hiányában születtek. Az elsőfokú bíróság tévesen általánosságban hivatkozott a fenti eseti döntésekre, majd az ítéletének [44] bekezdésében a felperesi valótlan tényadatokat tartalmazó kimutatásból okszerűtlenül vonta le következtetéseit. Tévesen értékelte, hogy a felperes „járőrfeladatokra” került elvonásra, ezért az ítéletének [35] bekezdése a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével ellentétes. Hivatkozott a rendőri intézkedési kötelezettség Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt szolgálati beosztástól való függetlenségére, és elfogadhatatlannak tartotta azt az ítélkezési gyakorlatot, ami az előre nem látható, egyik szolgálati beosztáshoz sem tartozó, Magyarország biztonságának védelme érdekében végzett járványügyi védekezéssel kapcsolatos feladatokat többletmunkának minősíti. Az elsőfokú ítélet [25]-[29] bekezdései is téves megállapításokat tartalmaznak, mert a valóságban a

járványügyi helyzethez kapcsolódó karantén- és határátkelőhely ellenőrzések a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletében szereplő szolgálati beosztás hiányában munkakörhöz nem köthető feladatok. Az előre nem látható feladat más különálló munkakörökként történő bírósági értékelése, és a valóságot mellőző elsőfokú ítélet [25]-[29], [34] és [45] bekezdései a Pp. 268. § (1) és a 279. § (1) bekezdéseit sérti. Az állam működése megkívánja a rendőrségtől, hogy váratlan, előre nem látható helyzetekben is fennmaradjon. Ezt hivatott szolgálni a kialakult járványügyi helyzethez kapcsolódó feladatok esetén minden hivatásos állományú, így a felperes esküjében vállalt többletkötelezettsége. Ez a kötelezettség – az Alaptörvényen túl – a Hszt. 44. § (2) bekezdéséből is levezethető és amelynek kompenzálására a Hszt. 157. §-a szerinti hivatásos pótlék szolgál. Az elsőfokú ítélet [36] bekezdésében tévesen került értékelésre a fokozott ellenőrzésre való hivatkozása is. A felperes esetében a KMB Szabályzat 25. pontjában foglalt feltétel nem állt fenn. Az egyes rendőri szervek ügyelei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. ORFK utasítás (a továbbiakban: 57/2013. ORFK utasítás) 16., 17., 24., 36., 46/A., 47., 54/A. pontjai a rendőrkapitányságok, illetve a közterületi állomány mindennapi feladatvégzését a TIK irányításán keresztül egyértelművé teszik. A 17. pont csak a határrendészeti kirendeltség állománya vonatkozásában korlátozza a határőrizeti tevékenységet ellátó állomány feladatellátástól történő elvonását, azonban a közterületi szolgálatot ellátó körzeti megbízott tekintetében ilyen korlátozás nincsen. A TIK a rendőrkapitányságok személyi állományának, így a felperesnek is utasítást adhat, amely az Rtv. 13. § (1) bekezdésében foglalt intézkedési kötelezettség körében keletkezik, ezért az elsőfokú bírósági ítéletének [4] és [23] bekezdéseiben szereplő KMB Szabályzat szerinti működési területen kívüli vagy belüli feladatvégzés nem bír jogi relevanciával, ugyanis az 57/2013. ORFK utasítás 36. pontja a TIK erők, azaz a rendőrök átcsoportosítására is jogosult.

A TIK általi átcsoportosítás szakmailag nem keverhető össze az elsőfokú ítélet [32] bekezdésében hivatkozott Kúria (Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4.) ítéletekben szereplő személyzeti átcsoportosítással. A különbség abból adódik, hogy a TIK általi átcsoportosítás előre nem tervezhető, a személyzeti azonban igen, és az élet, testi épség, vagyonbiztonság szempontjából nem követel azonnali feladatmegoldást. A KMB Szabályzat nem jogszabály, ezért értelmezése a késedelmet nem tűrő rendőri intézkedés (az élet, testi épség, vagyonbiztonság veszélyeztetése) esetén az Alaptörvénnyel, az Rtv. 13. § (1) bekezdésével és más a rendőrség feladatellátását meghatározó ORFK utasítással nem lehet ellentétes. A felperesi kimutatásban szakmailag megtévesztő módon tévesen szereplő „családi veszekedés, szándékos gyújtogatás, biztonsági intézkedés, tüzeset, intézkedés embercsempész küldésre, elővezetés, előállítás, közlekedési balesetként” vagy konkrét feladat megjelölése nélkül tévesen csak „járőrszolgálatként” feltüntetett a TIK késedelmet nem tűrő küldéseit az Rtv. 13. §-a alapján a közterületi állománynak szolgálati beosztástól függetlenül kell végrehajtani, illetve a kimutatásban szereplő „alkalmassági vizsgálat, szolgálati gépjárművet szervíz1 szervízbe vinni, orvosi-fizikai, egészségügyi felmérő, lövészet, emelt szintű gk. vezetői gyakorlat, képzés1 képzés” sem keletkeztet megbízási díjra jogosultságot. A KMB Szabályzat preambuluma szerint preventív rendészeti tárgyú tevékenységek megtétele, a közrend és a közbiztonság védelme, a lakosság szubjektív biztonságérzetének alakulása terén végzett munka hatékonyabb végrehajtása érdekében került kiadásra. Az ettől eltérő értelmezés az Rtv.13. § (1) bekezdésével, az 57/2013. ORFK utasítással, az illegális migrációval összefüggő jogsértések kezelésével kapcsolatos rendőri feladatok végrehajtásáról szóló 36/2018. (VI. 27.) ORFK utasítással és az Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdésével is ellentétes, jogszabálysértő. A felperes állításával ellentétben járőri és egyéb megbízási díjat megalapozó szolgálati feladatokat nem végzett.

[14] A másodlagos kérelmével kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a megbízási díj összegének megállapításánál figyelemmel kell lenni a belügyminiszter irányítása alá tartozó

rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet 10. § (2) bekezdésére, illetve a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére is. Az elsőfokú bíróság a megbízási díj mértékének meghatározásában mérlegelési jogkörében járt el, azonban a korlátlan bírói mérlegelési jogkör gyakorlása jogszabálysértő. Az alperes költségvetési szerv pénzügyi erőforrásai és a peresített időszak éves költségvetési törvényei a bírói mérlegelés korlátait képezik. A folyamatosan növekvő államháztartási hiány mellett a megbízási díj az illetményalap 75%-os mértékében történő megállapítása, annak kamataival együtt eltúlzott mértékű és sérti a fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét. Ezzel összefüggésben az Alaptörvény N. cikkére és 28. cikkére hivatkozott. A Kúria Kfv.VII.37.780/2020/5. számú eseti döntése szerint a mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni és valamennyi szempontot összességében szükséges mérlegelni. A felperes számára többlettudásra nem volt szükség, a többlettudás és munka bonyolultsága kapcsán az Rtv. 13. §-ából fakadó intézkedési kötelezettség a felperest is terheli, így az eredeti feladatokhoz viszonyított időigény akár azonos is lehet. A munka gyakorisága a felperes valótlan tartalmú kimutatásából nem állapítható meg. Az elsőfokú eljárásban mellőzött okirati bizonyítékainak a figyelembevételét kérte arra hivatkozással, hogy a felperes a Kp. 3. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét megsértette, mivel a kimutatását nem a valóságnak megfelelően tüntette fel. A felperes rosszhiszemű pervitelét bizonyítják az elsőfokú eljáráshoz A/7. számon csatolt átrendelési parancsok is, amelyek az Rtv. 13. § (1) bekezdéséből levezethető rendőri intézkedési kötelezettségen túl (TIK ügyeleti küldések, elővezetések, elfogások, oktatások) a felperesi kimutatás részét képezik.

E kimutatásban szereplő feladatok egy része az Rtv. 13. § (1) bekezdéséből levezethető rendőri intézkedési kötelezettség körében keletkezett, a másik része a járványügyi helyzethez kapcsolódott; az egyéb tevékenységek és átrendelések jogszerűsége pedig az általános hatályú rendőrszakmai rendelkezések, utasítások ismeretében állapítható meg.

[15] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A Kúria Kf.VII.39.549/2021/4. számú döntésére hivatkozással rámutatott, hogy a perbeli jogkérdésben kiforrott bírói gyakorlat alakult ki, a bíróságok a kereseteknek következetesen helyt adnak. Az alperes nem ténybeli, hanem eltérő jogi alapon vitatta a megbízási díj megalapozottságát, illetve nem fejtette ki, hogy az ítélet milyen valótlan tényadatok sorát tartalmazza. A fokozott ellenőrzések, csapatszolgálatok és a késedelmet nem tűrő rendőri intézkedések körében valóban kérte az elsőfokú eljárás során a kimutatás pontosítását, azonban azok a bírósági gyakorlat alapján következetesen eldöntött jogkérdések; másrészt a bizonyítási teher szabályai alapján az annak megállapításához szükséges adatokat az alperesnek kellett volna rendelkezésre bocsátania. Mivel az alperesi nyilatkozat nem volt egyértelmű vitatás és az elsősorban az eltérő jogi álláspontjából fakadt, valamint a mintaper tényállása is adott volt, ezért a tényállás körében további vizsgálat nem volt szükséges. A körzeti megbízotti és a járőri feladatok elválnak egymástól; a munkáltató a munkaköri feladatokat csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg. A jelen per alapjául szolgáló járőri, valamint egyéb szolgálati feladatok nem eseti jellegűek, hanem rendszeresek voltak. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerinti általános rendőri intézkedési kötelezettségből nem lehet megalapozott következtetést levonni arra, hogy az adott feladat a beosztáshoz tartozó-e vagy megbízási díjra jogosít. A KMB Szabályzat 2. pontja szerint a körzeti megbízottnak alapvetően a működési körzetében kell biztosítania az általános rendőrségi feladatok ellátását. A körzeti megbízotti és a járőri beosztások különbözőek, e két beosztás feladatait normális esetben párhuzamosan hajtják végre, tehát a körzeti megbízott és a járőr is szolgálatban van egyidejűleg azonos illetékességi területen. A KMB Szabályzat, járőrfeladatokat nem

tartalmazó 21. pontja szerinti kimentési okok megjelölése és bizonyítása szintén az alperes terhére esett. A területlezárással járó koncentrált rendőri intézkedést jelentő fokozott ellenőrzés ténylegesen nem valósulhatott meg; továbbá az alperes különleges jogrendre történő hivatkozása sem fogadható el a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletének tükrében.

[16] A megbízási díj összecszerősége kapcsán hangsúlyozta, hogy a járőri és egyéb feladatok ellátása komoly többletterhet jelentett a számára, több különböző típusú feladatot látott el, melyek időben is jelentős terjedelműek voltak, az átkísérés pedig kifejezetten tiltott volt számára.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[17] A fellebbezés nem alapos.

[18] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet – a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság érdemi döntése az irányadó jogszabályoknak megfelel; azzal – annak indokai kiegészítésével – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[19] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott. Az ítéltábla először az eljárási kifogások megalapozottságát vizsgálta. E körben kiemeli, hogy az alperes az elsőfokú eljárás során a fokozott ellenőrzésekkel, csapatszolgálatokkal és a késedelmet nem tűrő rendőri intézkedésekkel összefüggésben valóban kérte a felperesi kimutatás pontosítását, azonban azok – ahogyan arra a felperes fellebbezési ellenkérelmében maga is helytállóan hivatkozott – a bírósági gyakorlat alapján eldöntött jogkérdéseknek tekinthetők; másrészt a feladatkimutatás valós tartalmának ellenőrzéséhez és megállapításához szükséges adatokat a per során az alperesnek kellett volna rendelkezésre bocsátania. Mindezekon túlmenően mivel az alperes e nyilatkozatát részleteiben nem fejtette ki, e vonatkozásban egyértelmű vitatást nem fogalmazott meg, részéről az a Pp. 221. § (1) bekezdésének g) pontjában rögzített eltérő jogi érvelésnek nem minősül. E körben az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a mintaper tényállása adott volt, ezért a bíróság részéről a tényállás megállapítása körében további vizsgálat nem vált indokolttá. Konkrét alperesi tényállítás hiányában a felperesi kimutatás, mint bizonyítási eszköz alkalmassága nem dőlt meg, az elsőfokú bíróság azzal, hogy ezen irat tartalmát az érdemi döntése meghozatala során figyelembe vette és értékelte, a Pp. 268. § (1) bekezdésében foglaltakat sem sértette meg.

[20] Az alperes fellebbezésében a Pp. 279. § (1) bekezdésének sérelmét is állította. A fellebbezés alapján a másodfokú bíróság számára a felülbírálat terjedelme a Kp. 79. § (2) bekezdésével és a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésével összefüggésben az elsőfokú bíróság által elvégzett bizonyíték-értékelés és mérlegelés jogszerűségének, tehát megalapozottságának és okszerűségének, valamint a felperes ezzel kapcsolatos érvelésének a vizsgálatára terjedhet ki. Amennyiben a fellebbezés az elsőfokú bíróság által figyelembe vett adatok valóságát és az értékelés, mérlegelés megalapozottságát, okszerűségét nem dönti meg, azaz, ha az elsőfokú bíróság a perben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelte, és a mérlegelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre nem jutott, az ítélete ezen megállapításainak felülmérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs lehetőség. A perbeli esetben az érdemi döntés szempontjából szükséges tények, körülmények (a felperes megbízási díjra jogosultságának) vizsgálata vált szükségessé. Az alperes fellebbezésében vitatta a bizonyítékok egybevetését és azok értékelését, álláspontja szerint az indokolás nem tartalmazza a mérlegelés során irányadónak tekintett körülményeket, a lefolytatott bizonyítás és a beszerzett bizonyítékok a felperesi igényt nem alapozzák meg. Amennyiben a fél

számára az indokolás nem meggyőző, nem a jogi indokolási kötelezettség megsértése körében sérelmezhető, hanem az adott, alkalmazott anyagi, illetve eljárási jogszabályhelyhez kapcsolódóan, annak mikénti értelmezése szempontjából. Az Alkotmánybíróság az indokolt bírói döntéshez való jogot a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból bontotta ki [7/2013. (III. 01.) AB határozat]. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanakkor a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása [30/2014. (IX. 30.) AB határozat]. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie, és nem minden egyes részletre (Kf.VII.38.187/2021/11.). Az ítéltábla ennek tükrében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének megfelelt, a Kp. 78. § (2) bekezdésében, 78. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdésében, 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat szintén nem sértette meg.

[21] Az alperes fellebbezésében jogszabálysértésként a Kp. 3. § (2) bekezdését is felhívta, amely törvényi rendelkezés a nyilatkozatok valóságnak megfelelőségét a felek – nem pedig az eljáró bíróság – kötelezettségeként említi, erre figyelemmel annak megsértése egyébiránt az elsőfokú bíróság vonatkozásában nem értelmezhető.

[22] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítéletet a megbízási díj jogalapjának megállapítása és összezszerősége tekintetében is támadta. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság jelen eljárásnak a mintaperrel való ügy- és tényazonosságára tévesen következtetett; a felperes megbízási díjra való jogosultságát az általa csatolt tevékenységkimutatás valótlán adataira alapítottan és a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának és (5) bekezdésének téves értelmezésével állapította meg.

[23] Az ítéltábla a jogalap vitatása körében rámutat, hogy az elsőfokú bíróság az eljárását a 6.K.700.002/2023. számú mintaper eredménye alapján folytatta le, mivel – álláspontja szerint – az előtte fekvő ügy e mintapertől – az eljárást felfüggesztő végzés jogerőre emelkedésére is figyelemmel – sem jogi, sem ténybeli szempontból nem különbözött.

[24] Az ítéltáblának tehát előjáróban – az alperesi vitatásokra figyelemmel – abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy jelen per mintaperrel való ügy- és tényazonossága ténylegesen fennáll-e; amennyiben igen, a mintaper keretében hozott ítéletnek mennyiben van kötőereje.

[25] Az előbbi kérdés megválaszolása érdekében a mintaper jogintézménynek közszolgálati perekre vetített értelmezése vált szükségessé, különös tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítéletben felhívott mintaper a megbízási díj mértékét érintő rendelkezés jogsértő jellege folytán két fellebbezési peres – egy a jogalapot és egy az összezszerőséget érintő – eljárásban került lezárásra.

[26] A Kp. 33. § (1) bekezdése alapján, ha a bíróság előtt legalább tíz olyan eljárás indul, amelyek jogi és ténybeli alapja azonos, a bíróság dönthet arról, hogy e perek egyikét mintaperben elbírálja és a többi eljárást az eljárást befejező határozata meghozataláig felfüggeszti. Az e §-hoz fűzött miniszteri indokolás szerint a mintaper az egyszerre nagyobb számban jelentkező, azonos ténybeli és jogi alapon álló perek koncentrált, gyorsabb, hatékonyabb elintézésére ad lehetőséget, hozzájárul a joggyakorlat egységességéhez és megkönnyíti a bíróságra nehezedő terheket; a bíróság a mintaperben hozott ítélet jogerőre emelkedését követően indult, a Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti jogvitát is e § szabályai szerint bírálja el. Amennyiben a bíróság a mintaper jogintézményét kívánja alkalmazni, a mintaperhez kapcsolódó ügyeket felfüggeszti, ami a perbeli esetben is így történt.

Lényegében ekkor nyílik meg a feleknek a lehetősége arra, hogy a mintaperhez való jogi-és ténybeli azonosságot vitassák. Relevanciát kell tulajdonítani annak is, hogy jelen per és a mintaper alperese megegyezett, így ezen összevetés elvégzésre minden adat rendelkezésre állt. Az alperes az elsőfokú bíróságnak jelen eljárás – mintapert befejező határozat meghozataláig tartó – felfüggesztéséről szóló végzése ellen jogorvoslással nem élt, ezáltal az abban foglalt jogi- és ténybeli alap azonosságát és a mintaper – Kp. 33. § (1) bekezdése szerinti – feltételei fennállásának lehetőségét elismerte.

[27] A következő vizsgálandó elem az volt, hogy a mintaper kötőereje a jelen perben elbírálandó közszolgálati jogvitában mely kérdésre terjed ki. E körben az szögezhető le, hogy a mintaper a jogkérdést dönti el, a jogértelmezésben nyújt iránymutatást; a perbeli esetben arra ad választ, hogy a felperes által az eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatok elvégzésével a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján a megbízási díjra való jogosultságot megszerezte. Az összecszerűség meghatározása már az egyedi ügyben elvégzett mérlegelés eredménye, ezért arra a mintaper kötőereje nem vonatkozik. E körben szükséges rámutatni, hogy a mintaper befejezésekként – a [6], [8], [25] bekezdésekben írtak szerint – kettő másodfokú ítélet áll rendelkezésre, azonban az elsőfokú bíróság jelen ügyben – helyesen – pusztán a jogalap kérdését bírálta el a mintaper szerint.

[28] Az alperes az eljárást felfüggesztő végzés jogerőre emelkedését követően a jelen per mintapertől való különbözőségét hangsúlyozta; azt a felperesi kimutatások különbözőségében, az egyes rendőrkapitányságok illetékességi területéhez tartozó eltérő lakossági összetételében, társadalmi szokásaiban, bűnügyi fertőzöttségében, közrendvédelmi helyzetében és a közterületi szolgálatot ellátó állomány eltérő létszámában látva, akként, hogy a felperesi kimutatásban szereplő feladatok tényleges ellátását nem, csak azok megbízási díjra jogosító jellegét vitatta. A felperes által megjelölt többletfeladatok ellátását lényegében elismerte, pusztán azok megbízási díjat eredményező jellegét és mértékét, azaz a jogi minősítését vonta kétségbe.

[29] Ezen érvelés mentén azt kellett vizsgálni, hogy a félnek a mintaper jogerős eldöntését követően, az arra hivatkozással felfüggesztett eljárás folytatásakor a jog-és ténybeli azonosság vitatására ismételten megnyílik-e a lehetősége. Az elsőfokú bíróság – az előadottakat újabb jogi érveknek minősítve – erre a kérdésre nemleges választ adott, melyet az alperes sérelmezett. A Kúria a 7/2024. jogegységi határozatban (Jpe.IV.60.056/2023/11.) elvi élel rögzítette, hogy a mintaperben, alsóbb bírósági szinten hozott ítélet őt nem köti, vagyis a felülvizsgálattal nem támadott mintaperben hozott ítélettől eltérhet az annak alapján hozott ítéletek jogszerűségének vizsgálatára irányuló felülvizsgálati eljárásban. Az e jogegységi határozatban tett megállapítás a fellebbviteli fórum gyakorlójának és az eljárás jellegének különbözősége okán a perbeli esetre nem vonatkoztatható. Ebből következően az ítéltábla az alperes fenti hivatkozását nem fogadta el, a felülbírálat során abból indult ki, hogy a mintaper – Kp. 33. § (1) bekezdésében foglalt – feltételeinek fennállása már arra figyelemmel megállapítható volt, hogy a körzeti megbízott beosztásban szolgálatot teljesítő felperes keresetében – a mintaperben előterjesztett keresettel egyezően – a járőri beosztáshoz tartozó többletfeladat-ellátásra tekintettel igényelt megbízási díjat. Jelentőséget kell tulajdonítani annak is, hogy a perbeli jogkérdésben – a mintaperben szereplő azon tényállás mentén, miszerint a körzeti megbízott járőri beosztáshoz kapcsolódó többletfeladat-ellátása megbízási díjra jogosít – már a Kúria is állást foglalt, ennél fogva a jogalap tekintetében további bizonyítás lefolytatása – az alperesi hivatkozással ellentétben – nem lett volna indokolt.

[30] Az alperes precedensképes gyakorlattól való eltérést állító hivatkozásai az elsőfokú ítélet helytállóságát nem befolyásolták. A [28] bekezdésben megjelölt döntések

valóban más szolgálati ághoz tartozó beosztásokat és feladatokat érintően keletkeztek, azonban a leírt kontextusban (az adott munkakörre irányadó jogi norma kógens jellege, munkaköri feladatok elhatárolása) a perbeli esetre is irányadók. Az elsőfokú bíróság ítélete [35] bekezdésében a Fővárosi Ítéltábla jogerős (Bírósági Határozatok Gyűjteményében FIT-KJ-2025-42 azonosító számon közzétett) döntését idézi, így annak a Kúria Kf.VII.45.156/2021/4. számú ítéletével való összevetése szükségtelen. Kétségtelen, hogy a TIK általi és a személyzeti átcsoportosítás (utóbbi tekintetében a Kf.VII.45.184/2021/4., Kf.VII.45.176/2021/4. döntések) eltérő szakmai tartalommal bíró fogalmak, de kijelenthető: a munkakörtől eltérő foglalkoztatás mindkét esetben megbízási díj érvényesítésére alapul szolgálhat.

[31] Az ítéltábla – a fent írtakra tekintettel – a megbízási díj jogalapjára vonatkozóan hangsúlyozza, hogy a mintaperben hozott – a Kúria előtt felülvizsgálati kérelemmel nem támadott – jogerős döntését a mintapertől jogi és ténybeli szempontból nem különböző jelen közigazgatási perben magára nézve – a kúriai döntéseken is alapuló bírói gyakorlatot figyelembe véve – irányadónak tartotta.

[32] Alappal hivatkozott ugyan az alperes arra, hogy az elsőfokú bíróság az Rtv. 13. § (1) bekezdésének alkalmazásához kapcsolódó hivatkozását részleteiben nem vizsgálta meg, habár az ítéletének [34] bekezdésében erre utalást tett. Ugyanakkor e hiányosság az elsőfokú ítélet jogi következtetéseinek helytállóságát az alábbiak miatt nem befolyásolta. Az Rtv. IV. fejezete a rendőri feladatok ellátásának és az utasítás teljesítésének kötelezettsége körében szabályozza, hogy a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel vagy illet tudomására hoznak [13. § (1) bekezdés]. E jogszabályhelyen alapuló általános intézkedési kötelezettségből azonban nem vezethető le, hogy a rendőr a saját beosztásától függetlenül köteles megbízási díj nélkül ellátni minden intézkedést és feladatot; ilyen értelmezés a jogszabály szövegezéséből nem olvasható ki, az alperes ezen érvelése nem fogadható el.

[33] Jelen ügyben a felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok, mint a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett feladatok, a felperes kinevezése szerinti beosztásához nem tartoztak, erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a többletfeladat ellátására. A KMB Szabályzat (e bekezdésben a 2022. augusztus 11. napjáig hatályos) 24. pontja alapján a körzeti megbízott járőrvezetőként közterületi szolgálat végrehajtására járőrrel közösen osztható be, az alperes azonban nem bizonyította, hogy a felperes beosztása a KMB Szabályzat rendelkezései szerint valósult meg. Azt sem támasztotta alá, hogy a felperes működési körzetén kívül, de a KMB Csoport működési körzetében ellátott járőri és egyéb többletfeladatai miként felelnek meg a KMB Szabályzat – különösen 15. és 24. pontjaiban foglalt – rendelkezéseinek. A közrendvédelmi szakterületért felelős vezető köteles a közös közterületi szolgálatot úgy szervezni, hogy a feladatellátás – a KMB Szabályzat 21-22. pontjaiban meghatározottak kivételével – a körzeti megbízott működési körzetében történjen. Az elsőfokú bíróság ítéletében helytállóan rögzítette, hogy a felperes a járőrszolgálati és egyéb feladatokat a saját és a KMB Csoport működési körzetén kívül nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen végezte, amelyre nem adott jogalapot a KMB Szabályzat 37. pontja sem. Az a körülmény, hogy a felperes működési körzetéből jogszerűen elvonható volt, egyben nem jelenti azt, hogy a beosztásához nem tartozó többletfeladatok ellátásáért megbízási díjra nem jogosult. A KMB Szabályzat 25. pont a) alpontja a felperes kísézői feladatokra történő igénybevételét kifejezetten tiltotta; az alperes a KMB Szabályzat 21. pontjába foglalt feltételek fennállását nem igazolta. Habár az elsőfokú bíróság az ítéletében a

KMB Szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos módosításával érintett rendelkezésekre is hivatkozott, holott azok a perbeli időszakban még nem voltak hatályban, e téves hivatkozása a döntése érdemére nem hatott ki. Az ítéltábla nem fogadta el az alperesnek az 57/2013. ORFK utasítás 46/A pontjára történő hivatkozását sem, mivel a jogalkotó az ilyen feladatellátás elrendelésére kizárólag a fokozott ellenőrzés és különleges jogrend időszakában jogosította fel a munkáltatót, és azt kizárólag eseti jelleggel írta elő, az alperes pedig e feltételek együttes fennállását szintén nem bizonyította. Az ítéltábla rámutat továbbá, hogy az alperes fellebbezésében a csapatszolgálattal és rendezvénybiztosítással kapcsolatban a felperes általi teljesítésre konkrét hivatkozást nem tett, pontos adatokat nem közölt, e körben a működési körzeten belüli feladatellátást nem állította, a működési körzeten kívüli többletfeladat-ellátás pedig a felperest már önmagában megbízási díjra jogosította. Az ítéltábla az alperes képzéseken és lövészetben való felperesi részvétel kapcsán közölt hivatkozását alaposnak találta, mivel e feladatok a KMB Szabályzat 39. pontja értelmében a körzeti megbízott munkaidejébe beszámítanak, ezáltal megbízási díjra nem jogosítanak. Önmagában e hivatkozás megalapozatlansága a döntés érdemére szintén nem hatott ki.

[34] Az ítéltábla nem tartotta megalapozottnak az alperes Alaptörvény 46. cikk (1) bekezdésére hivatkozását sem, mivel a rendőrség alapvető feladatainak teljesítésére vonatkozó kötelezettség a hivatásos állomány tagjának megbízási díjra való jogosultságát alapvetően nem kérdőjelezheti meg.

[35] A megbízási díjösszege körében az alperes az elsőfokú bíróság értékelési-mérlegelési tevékenységét kívánta támadni, azonban a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglalt kógens előírásnak megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése nélkül. Ezen okból az ítéltábla – a fellebbezés tartalmának megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában – kizárólag az alperes által felhívott anyagi jogi rendelkezésekre – a Hszt. 71. § (5) bekezdésére és a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésére – tekintettel vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította-e meg a megbízási díjösszeget; azt azonban az alperes nem fejtette ki, hogy az általa előadottak ezen jogszabályi rendelkezések tükrében miként támasztják alá, hogy a megbízási díjösszegek meghatározása jogszabálysértő módon történt.

Az ítéltábla ismét felhívja a figyelmet, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelő többletfeladat ellátása önmagában megalapozza – legalább a jogszabályban rögzített minimumösszegben – a megbízási díjra való jogosultságot. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében a megfelelő eljárási jogszabálysértés megjelölése mellett be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összegezési meghatározás), milyen konkrét érvek és igazolt tények alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összegezési eredményre vezettek volna. Az alperes érvelése arra vonatkozott, hogy az ellátott többletfeladatok nem jelentettek tényleges és komoly többletterhelést, azok mértéke és időtartama nem érte el a rendszerességet, ellátásuk nem igényelt komplex szaktudást, mivel átfedést mutattak a körzeti megbízotti feladataival. A többletfeladat-ellátás eseti vagy rendszeres jellege nem az

összezszerűség, hanem a jogalap körében értékelendő, és az a fentebb kifejtettek szerint rendszeresnek minősült. A jogalkotó nem többletteleher, hanem többletfeladat-ellátás esetére biztosította a megbízási díj megfizetését, azaz e juttatásra beosztástól és besorolástól függetlenül jogosulttá válik az, aki a beosztásába nem tartozó többletfeladatot ellátja.

[36] Az ítéltábla a megbízási díj mértéke tekintetében az alperesnek az Alaptörvény N cikkével és 28. cikkével kapcsolatban előadott hivatkozását sem fogadta el, tekintettel arra, hogy a többletfeladat-ellátásáért járó megbízási díj mértéke szempontjából az alperes költségvetési forrásainak nagyságrendje közömbös, az e jogcímen előterjesztett – a középídőtől számított késedelmi kamattal növelt – követelés a fenntartható költségvetési gazdálkodás elvét nem sérti. Az alperes az eljárás során továbbá azt sem igazolta, hogy az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályokat – az Alaptörvény 28. cikkébe ütköző módon – az Alaptörvényben foglaltakkal ellentétesen értelmezte.

[37] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[38] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint – a fellebbezés benyújtásának időpontjára tekintettel a másodfokú eljárásban irányadó – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[39] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű 55.656 forint fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[40] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[41] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. december 3.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Ervin s.k.
bíró